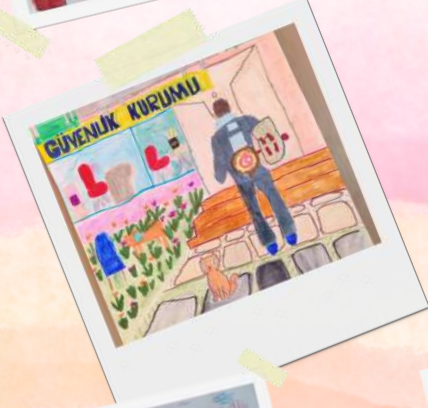

GİZLİ KAHRAMANLAR KULÜBÜ

www.desecure.com.tr

Kahramanlarını resmeden minik ressamlarımıza saygılarımızla...

Sevgili Çocuklar,
Bazen bir telsiz sesi yankılanır gecenin sessizliğinde,
bazen bir çift dikkatli göz, çevresine bakar sabaha karşı...
Ve bazen, biri sizi sevgiyle öperken, nöbetine gitmek için ayakkabılarını giyer...
İşte bu kitap, o ayakkabıları giyen kahramanların çocuklarına yazıldı.
Size.

Annenizi ya da babanızı işe giderken düşündüğünüzde; aklınızdan geçen tüm duygular bizim için
çok değerli.

Siz ne hissediyorsanız, her biri çok kıymetli.
Ve biz biliyoruz ki; sizin kahramanınız aileniz.
Bu satırlarda, belki tanıdık bir hikâyeye rastlayacaksınız.
Belki annenizin sesi gibi yumuşak, babanızın eli gibi güven veren bir cümleye...
Ve belki birlikte okuduğunuzda, aranızda görünmez ama sınırsız bir bağ daha kurulacak.
Bu kitapta yalnız değilsiniz.

Sizin gibi düşünen, hisseden, hayal kuran başka çocuklar da var.
Ve her birinizin gözlerinde, dünyayı daha iyi ve daha güvenli kılacak bir ışık var.
İyi ki varsınız.

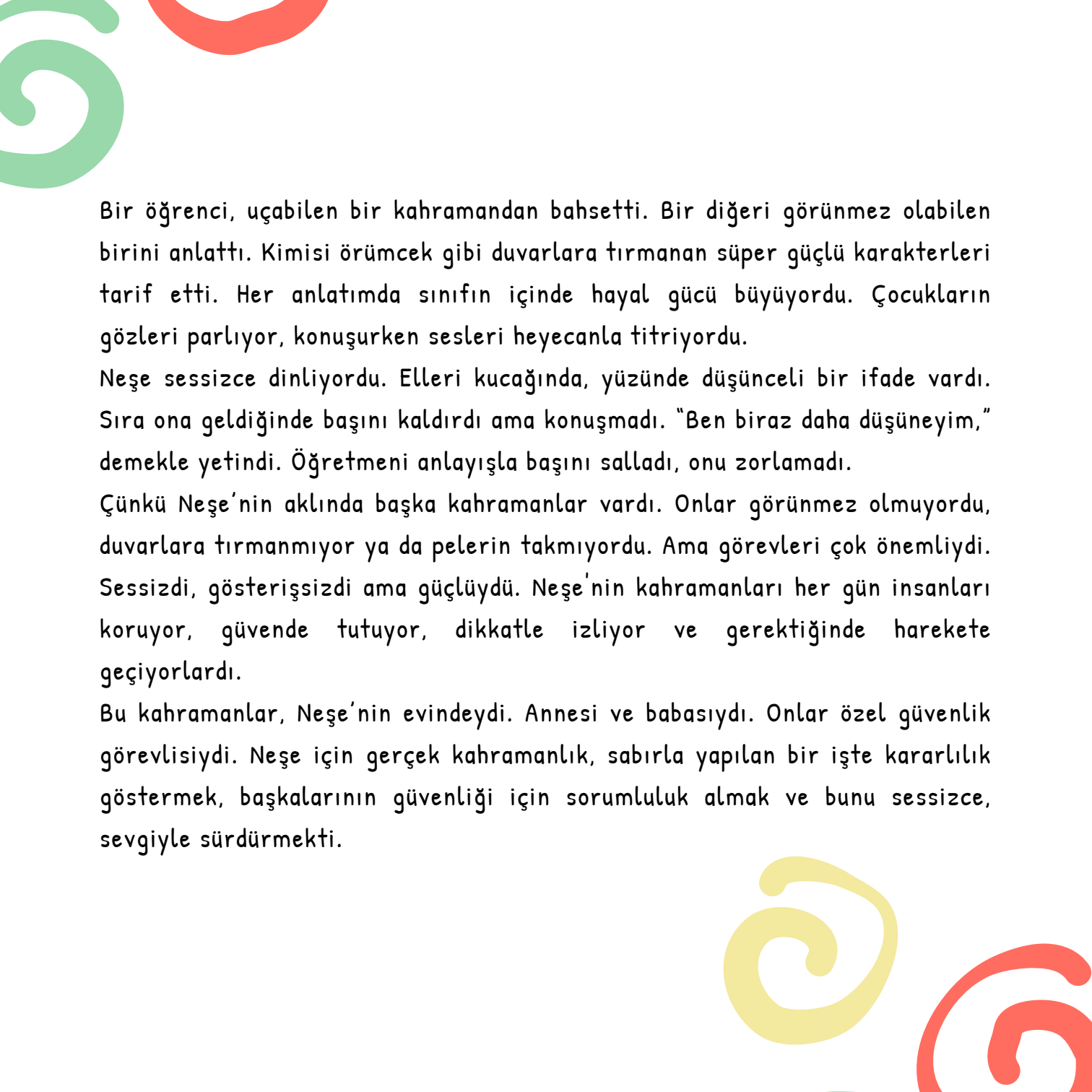
Ve iyi ki, kahraman çocukların yol arkadaşlığına bu kitapla tanıklık edebiliyoruz.
Sevgiyle,

Neşe sabah erkenden uyanmıştı. Hava çok güzeldi. Okul çantasını sırtına taktı, saçlarını iki yana toplamıştı. Yol boyunca kaldırım taşlarının kenarındaki çiçeklere baktı, bazen adımlarını eşit aralıklarla atarak yürüdü. Aklında, bugün okulda ne yapılacağına dair bir merak vardı.

Sınıfa girdiğinde öğretmeni tahtaya büyük harflerle "SÜPER KAHRAMANLAR" yazmıştı. Herkes heyecanlıydı. Sıralar arasında fısıldaşmalar, gülüşmeler duyuluyordu. Öğretmen, çocuklara sırayla hayal ettikleri kahramanları anlatmalarını söylediğinde eller birbiri ardına havaya kalktı.

Bir öğrenci, uçabilen bir kahramandan bahsetti. Bir diğeri görünmez olabilen birini anlattı. Kimisi örümcek gibi duvarlara tırmanan süper güçlü karakterleri tarif etti. Her anlatımda sınıfın içinde hayal gücü büyüyordu. Çocukların gözleri parlıyor, konuşurken sesleri heyecanla titriyordu.

Neşe sessizce dinliyordu. Elleri kucığında, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sıra ona geldiğinde başını kaldırdı ama konuşmadı. “Ben biraz daha düşüneyim,” demekle yetindi. Öğretmeni anlayışla başını salladı, onu zorlamadı.

Çünkü Neşe’nin aklında başka kahramanlar vardı. Onlar görünmez olmuyordu, duvarlara tırmanmıyor ya da pelerin takmıyordu. Ama görevleri çok önemliydi. Sessizdi, gösterişsizdi ama güçlüydü. Neşe’nin kahramanları her gün insanları koruyor, güvende tutuyor, dikkatle izliyor ve gerektiğinde harekete geçiyorlardı.

Bu kahramanlar, Neşe’nin evindeydi. Annesi ve babasıydı. Onlar özel güvenlik görevlisiydi. Neşe için gerçek kahramanlık, sabırla yapılan bir işte kararlılık göstermek, başkalarının güvenliği için sorumluluk almak ve bunu sessizce, sevgiyle sürdürmektir.

Neşe'nin annesi bir hastanede güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Babasıysa büyük bir enerji santralinin girişinde görevliydi. Her ikisi de işlerini büyük bir dikkat ve sorumlulukla yapıyordu. Üniformaları her zaman düzenliydi, duruşları kararlıydı. Ama eve geldiklerinde tüm bu resmiyet bir kenara bırakılır, Neşe ile geçirilen vakit her şeyin önüne geçerdi.

Evde sıcak, anlayışlı ve eğlenceli bir hava olurdu. Annesiyle babası gün içinde ne yaşanmış olursa olsun Neşe'yle vakit geçirmekten keyif alırdı. Birlikte masa kurarlar, okulda olanları konuşurlar, kimi zaman gülerlerdi. Neşe, onların yanında kendini her zaman güvende ve sevgiyle sarılmış hissedirdi.

Ailece verdikleri bir söz vardı: Her akşam saat 19.00'da birlikte akşam yemeği yenilecekti. Bu, onların bir arada olma, günü paylaşma zamanlarıydı. Bazen biri biraz geç kalırdı ama diğerinin mutlaka yemeği sakladığı, tabağı örtüp beklettiği bir sofraya olurdu. Sevgiyle hazırlanmış, paylaşılmaya hazır...

O akşam sofrada mercimek çorbası, fırında patates ve zeytinyağlı fasulye vardı. Neşe'nin en sevdiği yemeklerdendi. Annesi yorgundu ama her zamanki gibi sakin ve gülümseyerek sofraya oturdu.

“Bugün çok şey yaşandı,” dedi. “Bir hasta dışarıya doğru panikle koşmuş. Kimse ne olduğunu anlayamamış. Ama kameradan fark ettim, hemen yaklaştım. Konuşarak sakinleştirdim ve tekrar güvenli şekilde içeri aldık. Hemşireler çok teşekkür etti.”

Neşe annesini ilgiyle dinliyordu. Kaşığı elinde tutuyordu ama yemeği unutmuş gibiydi. Gözleri annesinin yüzüne takılmıştı.

Babası da başını salladı. “Benim de sahada devriye sırasında fark ettiğim bir durum vardı. Güvenlik çitlerinden biri açılmıştı. Rüzgârla olmuş ama biri fark etmeden içeri girse tehlikeli olabilirdi. Hemen müdahale ettim, durumu raporladım.”

Neşe hayranlıkla ikisine baktı. “Ama siz... gerçekten kahraman gibisiniz!”

Annesi ve babası birbirlerine baktılar, sonra birlikte gülümsediler.

Annesi şöyle dedi: “Neşe’ciğim, biz sadece sorumluluğumuzu yerine getiriyoruz.”

Babası da ekledi: “Ve seninle bu sofrada olmak, bizim için en değerli an.”

Neşe çorbasından bir kaşık aldı. Tadını daha da güzel buldu. Çünkü o akşam sadece sevdiği yemek değil, sevdiği insanlar da onunlaydı.

Neşe'nin gözleri tavana dikilmişti. Battaniyesinin altına saklanmıştı ama hiç uykusu yoktu. Sağa döndü olmadı, sola döndü yine olmadı. Yastığa kafasını bastırdı, hatta gözlerini sıkıca kapatıp saymaya bile çalıştı.

"1 koyun... 2 koyun... 3... yok yok, bu koyunlar da sıkıldı benden!" diye homurdandı içinden.

Yavaşça kalktı. Parmak uçlarına basarak odasından çıktı. Koridorda yürürken askılığın ucunda babasının montunu gördü. Montun hemen altında botları sıralanmıştı. Yanında not defteri, küçük bir el feneri... Her şey tıpkı her zamanki gibi düzenliydi. Neşe bir adım daha yaklaştı. Montun yakasını şöyle bir yokladı.

"Acaba ağır mı?" diye düşündü.

Tam o sırada babası salondan çıktı. Gözlüklerinin ucundan bakarak gülümsedi:

"Eyvah eyvah, yakalandın! Gece devriyesi mi, Neşe Hanım?"

Neşe güldü. "Hayır... sadece biraz uykum kaçtı. Belki de süt içsem gelir..."

Baba yanına geldi, onunla birlikte mutfığa yürüdü. O sırada annesi çoktan ayağa kalkmıştı bile. Mutfakta ılık süt hazırlıyordu.

Neşe nöbete kalkmış galiba,” dedi göz kırparak. “Buyrun bakalım, gece vardiyasına sıcak süt servisi!”

Neşe gülerek süt bardağını aldı. Sonra babasına döndü.

“Baba, gece çalışmak sıkıcı değil mi? Hem karanlık, hem sessiz...”

Babası sandalyesine oturdu. “Sessizlik bazen güzeldir,” dedi. “Çünkü sessizlik, her şeyin yolunda olduğunu gösterir. Herkes güvende, bir sorun yok... Yani aslında sessizlik bizim işimizde iyi bir şeydir.”

Neşe düşündü. “Yani sessiz olunca rahat oluyorsunuz?”

Annesi yanına gelip elini tuttu. “Aynen öyle,” dedi. “Bir de sen güzelce uyuyorsun ya... işte o zaman her şey tamam demektir.”

Babası o sırada hazırlanıyordu. Kapıdan çıkmadan önce durdu.

“Sizinle geçirdiğim her bir anı çok seviyorum. Şimdi ben çıkıyorum. Güzel rüyalar, küçük kızım.”

Neşe gülümsedi. Elindeki bardağı bitirmişti.

Yatmaya hazırdı.

Ertesi sabah, sınıfta farklı bir heyecan vardı. Öğretmenleri tahtaya renkli harflerle “Kahramanını Anlat” yazmıştı. Herkes sırasını bekliyor, ellerini kaldırıyor, anlatacaklarını düşünüyordu.

Bir arkadaşının kahramanı uçabilen bir çizgi roman karakteriydi. Bir diğeri dev gibi güçlü bir savaşçıyı anlattı. Kimi yıldızlardan gelen uzay kahramanlarını, kimi de ateş saçan ejderha dostlarını tarif etti. Hayal gücü sınıfın dört bir yanına yayılmıştı.

Neşe arka sırada oturuyordu. Elleri kucığında, gözleri yerdeydi. Ama bu sefer farklıydı. Konuşmaya hazırdı. İçinde tuttuğu o gurur dolu cümleleri artık paylaşmak istiyordu.

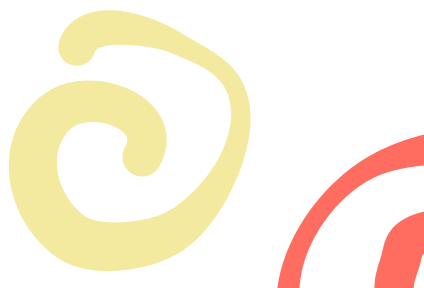
Öğretmen, göz ucuyla ona baktı. “Neşe, seni dinliyoruz,” dedi gülümseyerek.

Neşe yavaşça ayağa kalktı. Kalbi biraz hızlı atıyordu ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. Tahtaya doğru yürüdü. Cebinden küçük bir kart çıkardı.

Üzerinde annesiyle babasının birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Üniformaları üzerindeydi, ikisi de özel güvenlik görevlisiydi. Neşe fotoğrafı kaldırdı ve sınıfa gösterdi.

“Benim kahramanlarım... annemle babam,” dedi.

Sınıf bir anda sessizleşti.

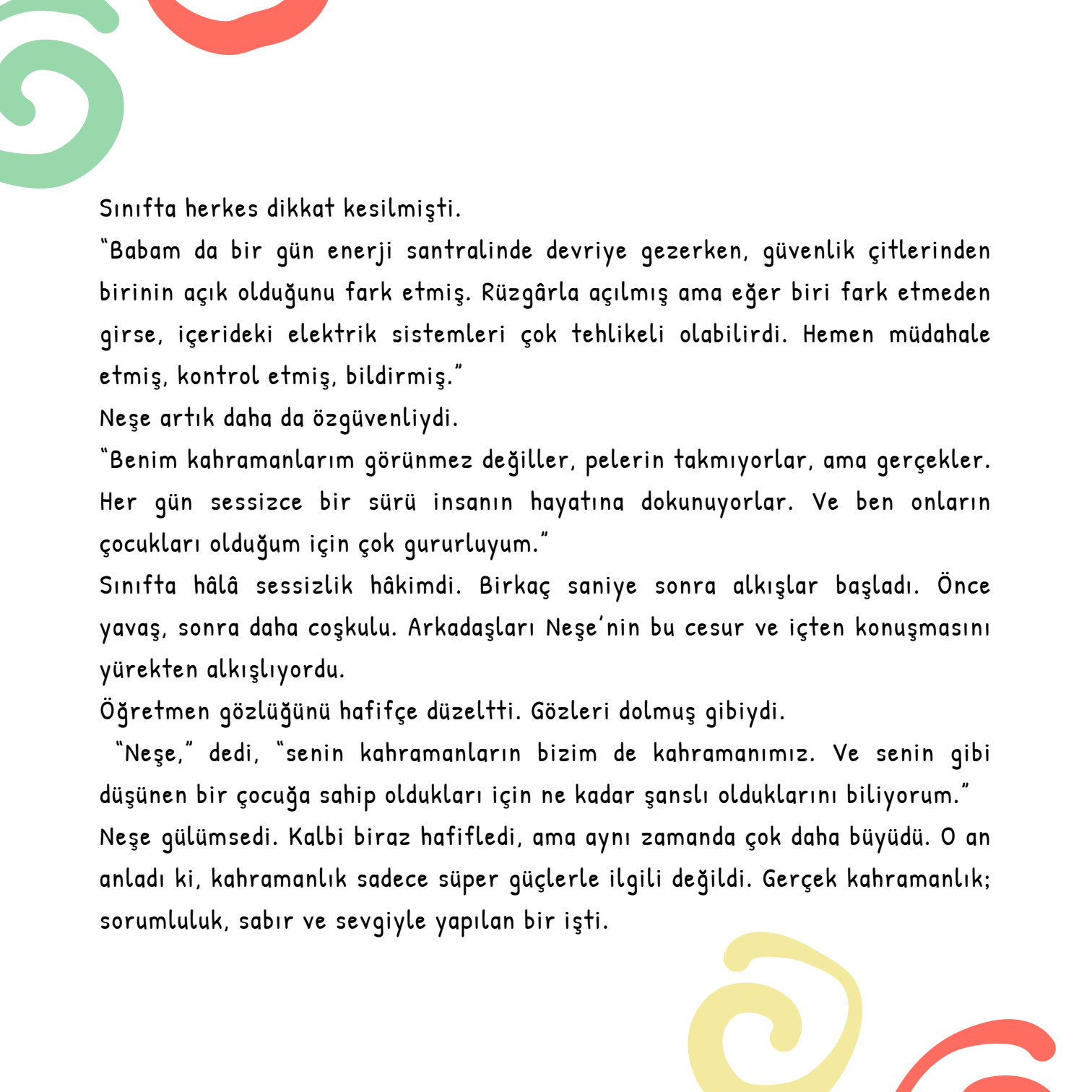

“İkisi de özel güvenlik görevlisi. Her gün başkalarının güvenliği için çalışıyorlar. Gece-gündüz demeden görev yapıyorlar. Yoruluyorlar ama asla vazgeçmiyorlar. Çünkü birinin işini yaparken huzurlu olması, güvende hissetmesi çok önemli. İşte bunu sağlamak onların görevi.”

Neşe, bir an durdu. Sonra gözlerini arkadaşlarına çevirdi ve konuşmaya devam etti.

“Bir gün annem hastanede görevdeyken bir çocuk ailesini kaybetmiş. Korkmuş, ağlamış. Annem kameradan görüp hemen koşmuş, onu bulmuş ve ailesine kavuşturmuş.”

Sınıfta herkes dikkat kesilmişti.

“Babam da bir gün enerji santralinde devriye gezerken, güvenlik çitlerinden birinin açık olduğunu fark etmiş. Rüzgârla açılmış ama eğer biri fark etmeden girse, içerideki elektrik sistemleri çok tehlikeli olabilirdi. Hemen müdahale etmiş, kontrol etmiş, bildirmiş.”

Neşe artık daha da özgüvenliydi.

“Benim kahramanlarım görünmez değiller, pelerin takmıyorlar, ama gerçekler. Her gün sessizce bir sürü insanın hayatına dokunuyorlar. Ve ben onların çocukları olduğum için çok gururluyum.”

Sınıfta hâlâ sessizlik hâkimdi. Birkaç saniye sonra alkışlar başladı. Önce yavaş, sonra daha coşkulu. Arkadaşları Neşe’nin bu cesur ve içten konuşmasını yürekten alkışlıyordu.

Öğretmen gözlüğünü hafifçe düzeltti. Gözleri dolmuş gibiydi.

“Neşe,” dedi, “senin kahramanların bizim de kahramanımız. Ve senin gibi düşünen bir çocuğa sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını biliyorum.”

Neşe gülümsedi. Kalbi biraz hafifledi, ama aynı zamanda çok daha büyüdü. O an anladı ki, kahramanlık sadece süper güçlerle ilgili değildi. Gerçek kahramanlık; sorumluluk, sabır ve sevgiyle yapılan bir işti.

O akşam Neşe, odasına geçer geçmez masasının başına oturdu. Gün boyu aklında bir şey dönüp duruyordu ve artık onu yazıya dökme zamanı gelmişti. Rengârenk kalemlerinden en sevdiğini seçti, defterini açtı ve boş bir sayfayı dikkatlice açarak üstüne büyük harflerle yazdı:

“Gizli Kahramanlar Kulübü”

Yazının etrafına küçük yıldızlar çizdi, kalpler, gözlüklü suratlar, hatta bir güvenlik şapkası bile karaladı. Altına ilk iki ismi büyük bir özenle yazdı:

Annem – Hastane Güvenliği

Babam – Enerji Santrali Güvenliği

Bir an durdu, kalemine baktı. Sonra kısık bir sesle, ama çok net bir kararlılıkla fısıldadı:

“Ben de büyüyünce onların takımına katılacağım.”

O sırada annesi ve babası kapıyı çaldı, odanın içine usulca girdiler.

“Bugün okulda neler oldu bakalım?” diye sordu annesi, başını Neşe'nin omzuna yaslayarak.

Neşe heyecanla anlatmaya başladı.

“Tahtaya çıktım, sizin fotoğrafinızı gösterdim. Herkes dikkatle dinledi! Öğretmenim bile çok duygulandı. Alkışladılar... çünkü artık herkes biliyor: Benim kahramanlarım gerçek!”

Annesi gözleri dolu dolu, onu alnından öptü.

Babası da eğilip deftere baktı. “Bu kulüp bize güç verir Neşe,” dedi. “Çünkü bu kulüpte sevgi var, sorumluluk var, cesaret var. Ve en güzeli... bu kulüp sadece bize değil, başkalarına da iyi gelir.”

Neşe başını salladı. Gülümsüyordu ama gözleri biraz buğulanmıştı. Çünkü ilk defa kelimelerle anlatabildiği şeyi, artık kendisi de tam olarak hissediyordu: Ailesiyle gurur duyuyordu. Ve onların yaptığı işi küçük kalbiyle çok ama çok önemsiyordu. O gece, Neşe defterini başucuna koydu. Lambasını kapattı.

Yorganın altına girdiğinde gülümsüyordu.

Çünkü artık biliyordu: Gerçek kahramanlar bazen uçmaz, görünmez olmaz ya da pelerin takmaz...

Ama onların bakışında, yürüyüşünde ve kalplerinde öyle güçlü bir şey vardır ki; o hissedildiğinde insan kendini hep güvende hissederek.

Neşe, gözlerini kaparken son bir cümle geçti içinden:

“Benim kahramanlarım evde.”

Ve bu, dünyanın en güzel duygusuydu.

GİZLİ KAHRAMANLAR KULÜBÜ

ETKİNLİK BÖLÜMÜ

Görev 1:

Annen ya da baban (veya ikisi de!) senin için neden bir kahraman?

Aşağıdaki boşluğa birkaç cümleyle yazabilir veya bir resim çizebilirsin.

GİZLİ KAHRAMANLAR KULÜBÜ

ETKİNLİK BÖLÜMÜ

Görev 2:

“Gizli Kahramanlar Kulübü” Üyelik Kartı

Sen de kulübe katılmak ister misin? Aşağıdaki boş kartı doldur:

- Adım:
- Kahraman özelliğim:
- En çok korumak istediğim şey:
- Kahramanımın adı:

GİZLİ KAHRAMANLAR KULÜBÜ

ETKİNLİK BÖLÜMÜ

Görev 3:

“Gelecekteki Ben”

Büyüdüğünde sen nasıl bir kahraman olmak istersin?

Bir görev başındayken kendini çiz!

Yanına da şu sorunun cevabını yaz:

“Ben büyüyünce insanlara _____ için yardım etmek istiyorum.”

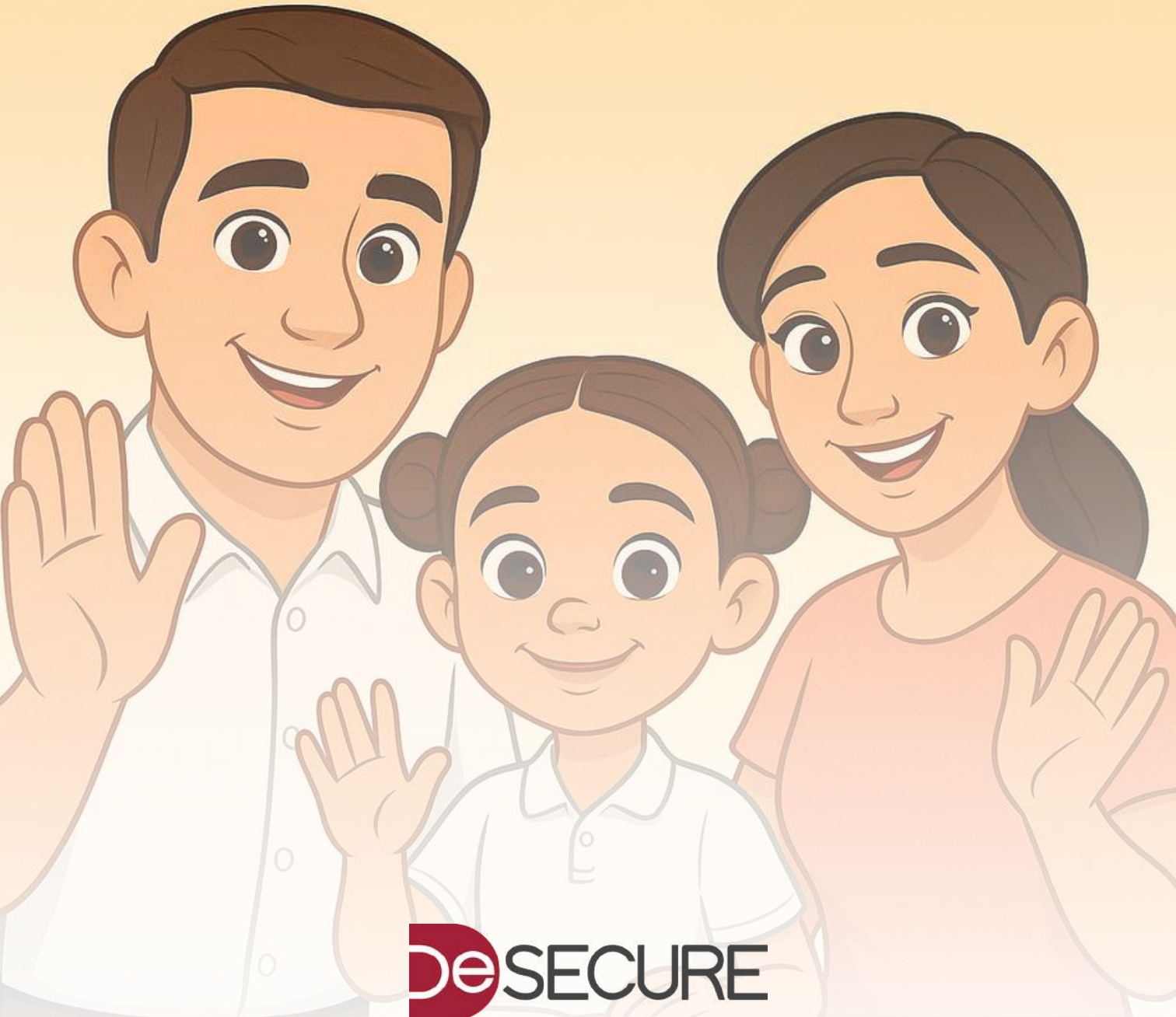
GİZLİ KAHRAMANLAR KULÜBÜ

ETKİNLİK BÖLÜMÜ

Görev 4:

Aileme Bir Mektup

Ailene seni korudukları ve her zaman yanında oldukları için içinden geldiği gibi bir teşekkür mektubu yaz.

DeSECURE

Özel Güvenlik Hizmetleri A.Ş.